

efter „SULT“

En samtale med Henning Carlsen efter premieren på „Sult“ i Cannes den 12. maj 1966. Ved P. M.

– *Hvad er det, der i første række har tiltrukket dig ved „Sult“?*

– Det er vel nok først og fremmest rytmen i fortælleformen – rytme er måske ikke det rigtige ord – snarere intensiteten. Det er det, der rent formelt har fascineret mig. „Sult“ er jo en sund provokation for en filmand. Selvfølgelig giver sult måske i den dagsaktuelle situation filmen et lidt skidt PR-indtryk. Jeg hænger mig dog ikke i det.

– *Du sagde bl. a. på pressekonferencen, at du opfattede hovedpersonen som en mand, der søger sin identitet, sin personlighed. Jeg fandt, at han i første række søgte at bevare den identitet og integritet, som han havde, før han nåede sultens stadium?*

– Det kan godt være – det kan også være en strid om ord. De to ting ligger ikke så langt fra hinanden. Der er dog ingen tvivl om, at identitetsbegrebet er hovedtemaet, hvad enten det nu er flugten fra det eller jagten på det – eller måske angsten for det. Hovedpersonen er jo i virkeligheden fuld af honnøret ambitioner, som han ikke ved, hvad han skal gøre med. Han bruger et spil med ord til at støde folk fra sig. Folk interesserer ham i og for sig ikke. Han er bekymret for sin stolthed, sine æresbegreber. Han er bange for, at noget af det skal gå fra ham. Det er ordet hele.

– *Det er sjældent at finde en konsekvent stil i en dansk film. Hvad har først og fremmest betinget stilen i „Sult“?*

– Noget så luksuøst som en holdning til stoffet. Det primære for mig har været hovedpersonen, det sekundære miljøet og tiden. De to sidste skulle stilmæssigt holdes strengt under hele arbejdet, men ved optagelserne i øvrigt negligeres. Hvis miljøet er lykkedes, må det være, fordi vi har undgået effekter. Vi har ikke villet understrege noget i det. Men det er vel altsammen en understregning af, at man må skabe sig en holdning til det, man vil behandle, før man overhovedet beslutter sig til at realisere det.

– *Filmens rytme stiger ganske langsomt, og afslutningen med kaptajnen kommer overraskende og måske en smule hurtigt. Vil du understrege, at historien ikke dermed er forbi, at den går videre ad andre baner?*

– Jeg mener, at det skal understrege afbrydelsen af en ond cirkel. Hvis man ud af *Per Oscarssons* ansigt i slubbilledet læser, at denne cirkel er brudt, så er min agt opfyldt.

– *Er der ting i filmen, du selv er utilfreds med – evt. af teknisk art?*

– Nej, egentlig ikke – måske et par efter-synkroniseringer – ikke andet. Men jeg har jo også haft fremragende medarbejdere. *Erik Aaes* og jeg havde en indgående diskussion efter den allerførste optagelse. Det var restaurant-scenen. Aaes var lidt chokeret over, at den store, smukke dekoration ikke var blevet brugt mere. Vi snakkede så om brugen af miljøet og alt det dér med at negligere det i optagelserne, og han gik helt og fuldt ind på mine ideer. Tag nu f. eks. lejligheden. Ikke en vase kunne undværes i dekorationen, og alligevel brugte vi ingen af de mange detaljer som effekter. Aaes var for øvrigt en troldmand. Hans sans for detaljerne f. eks. i gademiljøerne var eminent, og jeg er taknemmelig for netop den rigdom af detaljer, som han tillod mig i selve optagelserne at overse, at betragte som naturlige.

Henning Kristiansen var ført helt ind på et dybt fortroligt plan med *Seeberg* og mig. Han var fuldt engageret i det essentielle forarbejde, og ved færdiggørelsen har han haft friere hænder end de fleste danske fotografer med dup., kopiering og lys osv.

– *Du står selv som forfatter af drejebogen –*

– Ja, Peter *Seeberg* og jeg lavede research sammen i Oslo og Bergen. Vi droppede Bergen, bl. a. af økonomiske grunde. *Seeberg* satte så bogen på kartotekskort og lavede et treatment. Det drøftede vi igennem og begyndte så forfra. Vi drøftede videre, og på baggrund af *Seebergs* endelige stof udarbejdede jeg så drejebogen. Produktionen blev dog bevilget på *Seebergs* manuskript. Vi har mere i sving, men han er jo en meget travl mand.

– *Tror du nu, at du får det lettere?*

– Næh, næppe. Jeg vil næsten heller ikke håbe det. Måske lidt, finansielt. Jeg tror ikke, at producenterne kommer strømmende med tilbud. De ved godt, at man kan lave gode film; de ved også, at de er vanskelige at have med at gøre. Jeg tror, at det skal være svært.